

JUBILEU DIOCESÀ – 2025

Dia de la Catedral // 14-9-2025

Què n'és, de bo i agradable, / viure tots junts els germans, llegim en el salm 132. Aquest és també el goig del pare i pastor, en nom i en presència de Crist, d'aquesta Església de Vic, que contemplant-vos s'alegra en l'escaiença avui del vint-i-dosè aniversari de l'ordenació episcopal i de l'inici del ministeri al servei d'aquest bisbat. El pare gaudeix de veure els seus fills aplegats; però si és gran el meu goig, ho és infinitament més el del Pare del cel que veu els seus fills reunits pel poder de la sang del seu Fill unigènit. Ell, amb la seva mort i resurrecció, ha fet de tots nosaltres un poble reial, uns sacerdots dedicats a Déu. La mirada de Déu a aquesta nostra assemblea és el nostre goig i la nostra esperança, perquè, com també canta el salm abans esmentat: *És aquest l'aplec que el Senyor beneeix: / li dona la vida per sempre*.

Germans, fills estimats de Déu, vinguts d'arreu de la nostra geografia diocesana —laics i religiosos, acompanyats dels vostres pastors, els preveres, i dels diaques, acollits, en aquesta església catedral basílica de Sant Pere de Vic, pel capítol catedralici, encapçalat pel seu degà—: avui celebrem tots plegats, en la commemoració de la consagració d'aquest temple, el Jubileu Diocesà, en aquest Any Sant del 2025, amb la certesa que el Senyor ens dona la vida per sempre. Sí, és gran la misericòrdia de Déu, més enllà del nostre pecat i de la nostra mort. Aquesta certesa ens l'atorga l'esperança que no defrauda, com ens remarcava el sempre estimat i recordat sant pare Francesc. L'amor de Déu no abandona mai el seu poble: aquest és el fonament de la nostra esperança.

Hem escoltat en la segona lectura com sant Pau deia als cristians de Roma: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor*. L'Esperit, vessant-se en els nostres cors, ens dona la certesa de l'amor de Déu que, en Jesucrist, el seu Fill, s'ha manifestat plenament. Ell, morint per nosaltres en la creu i ressuscitant d'entre els morts, ens ha aconseguit el do dels dons, l'Esperit Sant, que habita dins nostre vessant-hi l'amor de Déu. Perquè el cor de la persona humana és el lloc on som estimats i des d'on podem estimar. Adonem-nos qui som, els cristians: els estimats, que no podem fer res més que estimar. Aquesta fe que alimenta la nostra esperança i actua en la caritat ha acompanyat sempre la nostra Església de Vic en tots els avatars de la història. Avui, al presbiteri, acompanyant el Jubileu Diocesà, hi ha una taula pintada que representa justament la Pentecosta, la vinguda de l'Esperit sobre l'Església, com ens relaten els Fets dels Apòstols. Ens acompanya en aquesta celebració a l'espera de ser col·locada en el seu lloc, la capella de l'Esperit Sant i sala capitular d'aquesta catedral. Va ser pintada a principis del segle XVII, justament l'any 1609, pel pintor vigatà Joaquim Albareda. (S'hi representa el Cenacle...) L'Esperit Sant sempre ha acompanyat l'Església impulsant-la, com si fos l'ànima, a la missió i a la santedat. En cada moment de la història i en circumstàncies canviants, la fe en Crist dels fidels de la nostra diòcesi s'ha mantingut sempre en el si de l'Església catòlica, en comunió amb el bisbe de Roma. També avui, en la gran primera assemblea eucarística diocesana des de l'elecció del nou papa, expremem la nostra comunió, estima i obediència a Lleó XIV. Deixem-nos,

doncs, guiar per l'Esperit. Ell en els nostres cors ens ensenya la veritat en l'amor i a estimar en la veritat, amb la seva força l'Església es llença a l'aventura missionera, veient sorgir els dons i carismes que, servant la comunió eclesial, l'enriqueixen en el servei dels germans, assenyaladament els petits i els pobres, els ancians i els malalts.

Estimats germans i germanes, som «pelegrins d'esperança», com diu el lema del Jubileu del 2025. Els cristians som cridats enmig del món a donar raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,23). Hem rebut el regal de la fe, enmig d'una societat d'increença, sense cap mèrit nostre. Aquesta fe ens obre l'horitzó de l'esperança. Solament qui té esperança, qui té un terme al davant pot caminar. Però ja sabem com hem de caminar. Recordem aquell proverbi africà: «Si vols caminar ràpid, ves sol; però si vols arribar lluny, camina amb els altres.» Els cristians no hem estat pensats per a caminar sols. El Senyor ha volgut — perquè ens coneix, ja que ens ha estimat i creat — salvar-nos com a poble. Som el poble fidel del Senyor, que ens ha rescatat del poder de les tenebres i ens ha traslladat al regne de la llum. No som sols en el nostre pelegrinatge per aquest món vers la plenitud del Regne; caminem plegats, experimentant l'acolliment dels nostres germans. I això no és quelcom accessori, sinó essencial al seguiment de Crist, que neix del baptisme. Som família de famílies. La nostra assemblea en aquesta jornada diocesana expressa el que som: la gran família dels creients en Crist en aquesta terra del bisbat de Vic. «Tots som tots»: joves i grans, infants i ancians, homes i dones, sans i malalts, nascuts en aquesta terra o vinguts d'un altre país, amb la pell més o menys bruna, parlant una llengua o una altra. Volem ser més i més, en aquest moment de la història, en aquesta nostra Església, comunitats acollidores i missioneres, amb un cor sense fronteres, amb uns braços que estrenyen tothom, amb una mirada que acull i estima, amb una boca que transmet veritat i amor. Més breument: volem que Crist sigui el veritable centre de les nostres comunitats i parròquies.

Jesús, tal com hem escoltat en l'evangeli, és el compliment «avui» de les paraules del profeta Isaïes, el qui proclama l'any de gràcia del Senyor, perquè és l'ungit per l'Esperit i duu la bona nova de la llibertat i de la llum als desvalguts, als captius, als cecs, als oprimits. Nosaltres acollim els seus dons que ens alliberen i salven. I, al mateix temps, ja que som omplerts de l'Esperit pel baptisme i la confirmació, volem respondre al repte de l'evangelització en aquests moments d'emergència missionera. Tots, començant pels pastors i responsables, hem de potenciar tot el que expressi la dimensió familiar de les nostres parròquies. El buit en interior i la manca d'esperança que tenalla el cor de tantes persones, els fa cercar el que realment pugui donar sentit a tota la seva existència, obrint-los un horitzó nou que els impulsi a seguir caminant; en aquesta situació, per tant, és una necessitat vital el testimoniatge no sols de cada un dels cristians, sinó també de les comunitats cristianes com a tals, amb l'amor fratern i la presència de Crist enmig d'elles. En la foscor de la nit d'una societat mancada d'esperança, les nostre petites comunitats han de ser fars que orientin els qui cerquen el Déu vivent.

Els qui tenim el do de creure en Crist en ple segle XXI tenim la gran responsabilitat de ser testimonis creients i creïbles entre els nostres coetanis. Els cristians no podem viure

camuflats dins l'ambient imperant d'increença. Encara que hom pogués tenir consciència de ser l'únic catòlic en l'àmbit en què es mou —familiar, laboral, social—, seria molt trist viure amagant la pròpia identitat més pregona. No hem de tenir ni por ni vergonya de manifestar de manera humil la nostra fe en Crist. Molts, potser sense ni adonar-se'n, cerquen la veritat que pugui il·luminar-los en les foscores que sotgen el seu cor. El testimoniatge de fe d'algú proper a ells pot obrir l'horitzó de l'esperança.

Un repte per a tots i cada un de nosaltres en el curs pastoral que iniciem podria ser, doncs, proposar-nos l'anunci de Crist a una persona concreta del nostre entorn. N'hi ha molts que es debaten entre la fe i la increença, emportats per les ideologies que neguen el Déu creador, la llibertat que Crist ens ha aconseguit i la fraternitat universal que brollen del Pare comú i de la sang redemptora de Jesús. Podríem dir que ells són com un *ble que vacil·la* (expressió que trobem en l'Escriptura: Is 42,3; Mt 12,20), on encara resta alguna espurna fumejant. La nostra pregària acompanyada de paraules oportunes, dictades per la caritat i la prudència —les quals poden incloure una invitació a activitats de primer anunci—, poden ajudar a fer que el ble vacil·lant es torni flama viva de la joia de l'Evangeli que omple el cor del qui s'ha trobat amb Jesús viu.

Germans i germanes, som «pelegrins d'esperança», amb la certesa que *l'esperança no defrauda*. Sabem i experimentem com l'Esperit Sant ens guia, impulsa i enforteix. *L'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors per l'Esperit que ens ha estat donat*. L'Esperit, doncs, és el principi de la nostra esperança, que ens fa solcar els mars de la història entre els consols de Déu i les persecucions del món. Confiats en Déu llancem-nos, ancorats en la creu de Crist, la nostra esperança, a viure la santedat i la missió que ens són pròpies. Que santa Maria, Mare de l'esperança, intercedeixi per tots nosaltres i per tots els qui formen l'Església de Vic. Així sigui.